

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησια 8,— Ἔτησια φρ. χρ. 10,— Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50 Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΑΪΕΡΓΑΙΑ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐβριπίδου 88, παρὰ τὸ Βαγδάκειον.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 15ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1907</p>	<p>Ἔτος 30ον. — Ἀριθ. 3</p>

ΜΥΣΤΗΡΙΟΛΟΓΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Οἱ τελωνοφύλακες ἐξηκολούθησαν τὰς ἐρεῦνας τῶν μετὰ μεγαλήτερον ζήλον, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, βεβαίως, μᾶλλον νὰ ζεσταθοῦν μετὰ ὀλίγην ρακὴν ἢ βότκαν, παρὰ νὰ συλλάβουν ἕνα λαθρέμπορον. Ἄλλ' ἐκοπίσασαν εἰς μάτην.

Μόλις ὁ δραπέτης ἀντελήφθη ὅτι ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ἔξοχον, καί, πρὶν νὰ φέξῃ τὴν αὐγὴν, εὐρήκην ἄστυον ἐντὸς ἐρήμου ἀχυροκαλύβης, εἰς ἀπόστασιν τριῶν βερσιῶν ἀπὸ τοῦ φυλακείου.

Ἡ φρόνησις βεβαίως τῷ ἐπέβαλλε ν' ἀγρυπνήσῃ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, προσεκτικὸς εἰς πᾶσαν ὑποκτον προσέγγισιν καὶ ἐτοιμος νὰ δραπέτευσῃ εἰάν οἱ τελωνοφύλακες διηθῶνον τὰς ἐρεῦνας τῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης. Ἀλλά, ὅσην ἀντοχὴν καὶ ἂν εἶχεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, δὲν ἠμπόρσεν νάντισταθῆ εἰς τὸν ὕπνον. Κατακουρασμένος, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀχύρου καὶ σκεπασθεὶς μετὰ τὸν ἐπενδύτην του, ἐκοιμήθη βαθυτάτα. Ὅταν ἐξόπνησεν, ἡ ὥρα ἦτο τρίτη μετὰ μεσημβρίαν!

Εὐτυχῶς οἱ τελωνοφύλακες δὲν τὸ εἶχαν κοινῆσιν ἀπὸ τὸ φυλακεῖον, πρόθυμοι νὰ παραδεχθοῦν ὅτι τὴν νύκτα εἶχαν κάμη λάθος... Ὁ δραπέτης ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ σωσμένος ἀπὸ τὸν πρῶτον αὐτὸν κίνδυνον, ὁ ὅποιος παρουσιάσθη καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του.

Τώρα ἔπρεπε νὰ ικανοποιηθῇ καὶ τὴν πενίαν του. Τὰ τρόφιμα,

τὰ ὅποια εἶχε μαζί του, ἔφθαναν δι' ἕν ἀκόμη ἢ δύο γεύματα. Ἄλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰνανεώσῃ τὴν προμήθειάν του εἰς τὸν πρὸσεχῆ σταθμὸν, καὶ νὰ γεμίσῃ ἐκ νέου τὸ παγοῦρι του, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξαντλήσῃ καὶ τὰς τελευταίας σταγόνας...

«Παντοῦ οἱ χωρικοὶ μ' ἐπεριποιήθησαν, ἐσυλλογίσθη' καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Λιβονίας θὰ περιποιηθοῦν βέβαια ἕνα Σλαῦον ὡς αὐτούς».

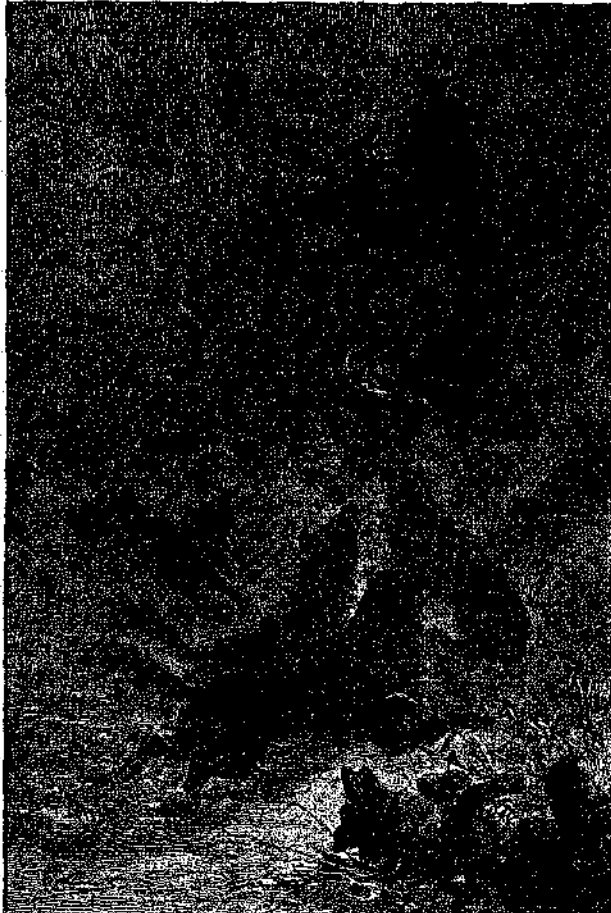
Ἄλλως τε ὁ δραπέτης δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος ἀκόμη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν

ἐπαίτειαν. Τῷ ἔμεναν ἀρκετὰ ρούβλια διὰ τὸ ταξίδι, ἐντὸς τῆς Λιβονίας τοῦλάχιστον. Τί θὰ ἔκαμνεν ὅμως πάρα κάτω; μετὰ τί χρήματα θὰ ἐπεβίβαζετο εἰς πλοῖον; Περὶ τούτου θὰ ἐσκέπτετο ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν, τὸ οὐκᾶνδες ἦτο νὰ φθάσῃ ἀπαρατήρητος εἰς ἕνα οἰονδήποτε λιμένα, καὶ εἰς τοῦτο ἔπρεπε νὰ τείνουν ὅλα του αἱ προσπάθειαι.

Ἀμα τὸ σκότος τῷ ἐράνη ἀρκετόν, — περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας, — ὁ δραπέτης, ἀφοῦ ἐπεθεώρησε τὸ ρεβόλβερ του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν καλύβην. Ὁ ἀνέμος εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ εἰς νότιον. Ἡ θερμοκρασίαι ἀνῆλθε μέχρι τοῦ μηδενὸς τοῦ ἑκατονταβάθμου, καὶ τὸ στρώμα τῆς χιόνος, στιζόμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ κηλίδας μελανὰς, ἐφαίνετο ἐτοιμὸν νὰ διαλυθῇ.

Ἡ χώρα παρουσίαζε τὴν ἴδιαν μονότονον ὄψιν. Μόνον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ ἐφαίνοντο μερικοὶ λόφοι, ὕψους ἑκατὸν ἕως ἑκατὸν πενήκοντα μέτρων. Αἱ ἀπέραντοι αὐταὶ πεδιάδες δὲν παρέχουν καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸν πεζοπόρον, εἰμὴ μόνον ὅταν ἡ τῆξις καθιστᾷ πρὸς στιγμὴν τὸ ἔδαφος ἀδιάβατον. Ὑπῆρχε τώρα τοιοῦτος φόδος. Ὁ δραπέτης λοιπὸν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν λιμένα, καὶ εἰάν ἡ τῆξις ἐπῆρχετο πρῶτος, τὸσφ τὸ καλλίτερον, διότι θὰ ἐλευθερῶντο καὶ ἡ θάλασσα.

Δεκαπέντε βέρσια περιποῦ χωρῖζεν τὴν Πέλιπον ἀπὸ τὸ χωρίον Ἐκς, ὅπου ὁ δραπέτης ἔφθασε τὴν πρωΐαν ἄλλ' ἔκρινε καλὸν νὰ μὴν εἰσελθῇ, φοβούμενος μήπως ἡ ἀτυχευομένη ἦθελε τῷ ζητήσῃ διαβατήριον. Καὶ τὴν ἡμέραν

«Καὶ ἀνῆλθε τὰς πρῶτας βαθμίδας...»

ἐκείνην ἐπίσης διήλθεν, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς βερστίου ἀπὸ τῆς πολίχνης, ἐντὸς ἐρήμου καὶ ἡρειπωμένου οὐκίσκου, ὁπόθεν ἀνεχώρησε πάλιν περὶ τὴν ἕκτην ἐσπερινήν, διευθυνθεὶς τώρα νοτιοδυτικῶς, πρὸς τὸν ποταμὸν Ἐμπαχόν, τὸν ὁποῖον συνήντησε μετὰ πορείαν ἑνδεκα βερστίων.

Ὁ Ἐμπαχὸς ἀναμειγνύει τὰ ὕδατά του μετὰ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Βατσέρο, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν αὐτῆς ἐσχατιάν. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀντὶ τῆς προχωρήσεως διὰ μέσου τῶν σφενδάμων καὶ τῶν κληθρῶν τῆς ὄχθης, ὁ δραπετὴς ἐσκέπτετο εἰς τὰ ἦτο φρονιμώτερον τὸ ὁδοιπορήσει ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πάγου τῆς λίμνης, ἢ στερεότητος τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ἀκόμη ἀμφίβολος.

Ἀρκετὰ ραγδαία βροχή, προερχομένη ἀπὸ ὕψηλά συννεφα, κατέπιπτε τώρα, προξενούσα τὴν διάλυσιν τοῦ χιονοστρώματος. Τὰ συμπτώματα τῆς ἐγγιζούσης γενικῆς τήξεως ἦσαν φανερά. Δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε πάγος θὰ ἐξηφανίζετο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων τῆς χώρας ὅλης.

Ὁ δραπετὴς ἐπροχώρει μετὰ βήματα ταχύ, ἐπειγόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς λίμνης πρὸ τῆς νέας αὐτῆς. Ἐπρεπε νὰ διανύσῃ ἀκόμη εἰκοσιπέντε βέρστια, — μέγα διάστημα δι' ἄνθρωπον ἥδη ἐξηνητημένον. Ἦτο δὲ καὶ πολὺ δυσάρεστον τὸ εἶναι τὸν καιρὸς μεταβληθῆναι εἰς βροχερόν. Ἐπρὸν ψῦχος θὰ καθίστα τὴν πορείαν εὐκολωτέραν καὶ ταχύτεραν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐπὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐκείνου πάγου Ἐμπαχοῦ ἔποδες εὐρίσκον ἐρεισμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ παρεῖχεν ὁ δρόμος τῆς ὄχθης, πλήρης ἤδη ἐκ τοῦ βορβοροῦ τῆς τήξεως. Ἄλλ' ὑπόκωφοι τριγμοὶ καὶ κάποια ρήγματα ἐμαρτύρουν τὴν ἐγγιζούσαν ἀποσύμβεσιν. Ἐκ τούτου ἄλλη δυσχέρεια διὰ πεζοπόρον ἠναγκασμένον νὰ διέλθῃ ποταμὸν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ἐκαμνε κολυμβῶν.

Δι' ὅλους τούτους τοὺς λόγους ἔπρεπε νὰ διπλασιασθῇ ἡ ταχύτης τῆς πορείας, καὶ πρὸς τούτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατέβαλλε προσπάθειαν ὑπεράνθρωπον. Τὰ ὑποδήματα του ἐν καλῇ καταστάσει, διὰ τὴν προσφάτως τὰ εἶχεν ἀνανεώσῃ, ἐφωδιασμένα μετὰ χονδρὰ καρφία εἰς τὰ πέλματα, ἐξησφάλιζαν τὸ βῆμά του ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐκείνου ἑδάφους. Ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προσανατολιζέται, — τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον μὲσα εἰς τὸ βαλῶν ἐκεῖνο σκότος, — ἐπειδὴ ὁ Ἐμπαχὸς τὸν ὠδήγει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν λίμνην, ὅπου ἐπέιγετο νὰ φθάσῃ.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τὰ εἰκοσιπέντε βέρστια εἶχαν διανυθῆ. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο ὥρων, αἱ ὁποῖαι προηγούντο τῆς αὐτῆς, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ τὸ ὁδοιπόρος εἰς τὸν τόπον τῆς νέας σταθμεύσεως. Καὶ αὐτὴν τὴν φο-

ρὰν πάλιν καμμίαν ἀνάγκην δὲν εἶχε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ εἰς χωρὶν ἢ νὰ ζητήσῃ ἀσύλον εἰς χάνι, ἀφοῦ τὰ τρόφιμά του ἤρουν διὰ μιαν ἡμέραν. Ἀδιάφορον τὶ εἶδος καταφύγιον θὰ εὕρισκε, φθάνει νὰ τῇ παρεῖχεν ἀσφάλειαν μέχρι τῆς ἐσπέρας. Μῆσα εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα, τὰ καλύπτοντα τὴν μεσημβρινὴν ἐσχατιάν τῆς λίμνης Βατσέρο, εὐρίσκονται συχνὰ καλύβαι ὑλοτόμων, ἀκαταίτητοι τὸν χειμῶνα. Μετὰ τὰ ὀλίγα κάρβουνα τοῦ ὑπάρχον πάντοτε ἐκεῖ-μέσα, μετὰ τὰ ξηράδια τοῦ πίπτουν ἀπὸ τὰ δένδρα, εὐκόλον εἶνε νάναψη κανεὶς πυρᾶν ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι θάλλουν, θὰ ἔλεγέ τις, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν, οὐδεὶς δὲ φόβος ὅτι ὁ κενός τῆς θὰ ἦτο προδοτικὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπροσίτου ἐκείνης ἐρημίας.

Ὁ χειμὼν ἐκεῖνος βεβαίως ἦτο δριμύς ἀλλὰ παρὰ τὴν δριμύτητά του, πόσον εἶχεν εὐνοήσῃ τὴν φυγὴν τοῦ δραπετοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπάτησε τὸ ρωσικὸν ἑδάφος! Ἄλλως τε, κατὰ τὴν σλαυικὴν παροιμίαν, ὁ χειμὼν δὲν εἶνε ὁ φίλος τῶν Ρώσων;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησε ὠρυγὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἐμπαχοῦ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἦτο ὠρυγὴ ἀγρίου ζώου εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων. Τὸ ζῶον αὐτὸ ἐπλησίαζεν ἀρά γε ἢ ἀπεμακρύνετο; Τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ κανεὶς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσταμάτησε μιαν στιγμὴν καὶ ἠκροάσθη. Ἐπρεπε νὰ λάθῃ τὰ μέτρα του. Ἦ ὠρυγὴ ἐπανέλθη πολλᾶκι, ὀλονὲν ἐντονώτερα. Καὶ ἄλλαι τῆ ἀνταπεκρίθησαν. Προφανῶς ἀγέλη θηρίων διήρχετο τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ διόλου ἀπίθανον νὰ ὠσφράνη τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου...

Ἀφῆναι ἡ ἀπαίσια ἐκείνη συναυλία ἀντήχησε μετὰ τὴν ὁσύντητά, ὥστε ὁ δραπετὴς ἐνόμισεν ὅτι ἢ ἐπίθεσις τῶν θηρίων ἐπέκειτο. Ἄλλοι θὰ εἶνε ἐσυλλογίσθη, καὶ δὲν θάπεχον πολὺ. Ὁ κίνδυνος ἦτο μέγας. Πειναλέα, κατὰ τὸν δριμῶν χειμῶνα, τὰ θηρία αὐτὰ εἶνε πραγματικῶς φοβερά. Εἰς μόνος λύκος δὲν εἶνε καὶ τὸσον ἐπικίνδυνος, ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς δυνατός καὶ ὀπλισμένον μετὰ ψυχραίμιαν καὶ μετὰ ῥάβδον. Δύσκολον ὅμως εἶνε νὰ κορυφώσῃ κανεὶς ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐξ αὐτῶν, ἐστὼ καὶ μετὰ ῥάβδον εἰς τὴν ζώνην, ἐκτὸς ἐὰν ἔλθαι αἱ βολαὶ τοῦ ἐπιτόχου.

Νὰ εὖρη μέρος κατάλληλον διὰ νὰ πορῶν τὴν ἐπίθεσιν, ὁ δραπετὴς οὐτε κἂν τὸ ἐσυλλογίσθη. Αἱ ὄχθαι τοῦ Ἐμπαχοῦ εἶνε ἐντελῶς ὀμαλαὶ καὶ γυμναί. Οὐτε ἓνα δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἠμπορούσε κανεὶς νάναθῃ! Ἦ ἀγέλη δὲν θάπεχε τώρα πλέον τῶν πενήκοντα βημάτων, εἴτε πρὸς τὸν πάγον τοῦ ποταμοῦ εἴτε εἰς ῥοθί, εἴτε ἐπάνω εἰς τὴν στεπέαν ἐξηκολούθει νὰ τρέχη.

Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος σωτηρίας ἐκτὸς τῆς δρομαίας φυγῆς, καὶ αὐτὸς χωρὶς μεγάλας ἐλπίδας. Ὁπλωσθέντες, ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ τρέχη μετὰ τὴν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀντελήθη τὰ θηρία πλησίον του. Οὐρλιάσματα ἀντήχησαν ὀπισθὲν του, ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι μόνον βημάτων. Ἐσταμάτησεν, ἐστράφη, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ σκότος ἐσηκίετο ἀπὸ φωτεινὰ, λαμπρίζοντα σημεῖα...

Ἦσαν τὰ φλογερά ματὰ τῶν λύκων, — λύκων ἰσχυρῶν καὶ κατεσκλητότων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποθηριώσῃ ἢ μακροχρόνιος πείνα, λύκων μεθυσμένων ἀπὸ τὴν λείαν, τὴν ὁποίαν ὠσφραίνοντο τὸσον πλησίον τῶν ὀδόντων των...

Ὁ δραπετὴς ἐστράφη μετὰ τὸν ῥέοδερ εἰς τὸ ἓνα χεῖρ, μετὰ τὸ μαστοῦν εἰς τὸ ἄλλο... Τὸν ἐσύμφερε καλλίτερα νὰ μὴ πυροβολήσῃ, ἐὰν ἠμπορούσε νὰ «τὰ βγάλῃ πέρα» μόνον μετὰ τὸ μαστοῦν, διὰ νὰ μὴ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἀστυνομικῶν, τυχῶν περιπολούντων.

Ὁ ἄνθρωπος ἐστηρίχθη καλὰ εἰς τοὺς πόδας του, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε τοὺς βραχίονά του ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπενδύτου του. Καὶ ἐν πρώτοις, περιστρέψας ἰσχυρῶς τὴν ῥάβδον, ἀπέκρουσε τοὺς πλησιετέρους λύκους, ἔνα δ' ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐφορμήσει εἰς τὸν λαίμνον του, τὸν ἐξήλωσε νεκρὸν μετὰ τὸν ῥέοδερ. Ἄλλ' ἦσαν ἀρκετὰ πολυάριθμοι, ὥστε νὰ φοβηθοῦν, καὶ ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ κανεὶς, τὸν ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ ἐπανειλημμένως. Ἄλλως τε μετὰ δεύτερον κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς δευτέρου λύκου, ἢ ῥάβδος ἐβράσθη εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ὁποῖα τὴν μετεχειρίζετο τὸσον φοβερῶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐστράφη καὶ πάλιν εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ λύκοι ὤρμησαν ἐναντίον του, ἐσταμάτησεν ἐκ νέου καὶ ἐπυροβόλησε τετράκις. Δύο θηρία, θανασίμως πληγωθέντα, ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πάγου, τὸν ὁποῖον ἔβαψαν μετὰ τὸ αἷμά των ἄλλ' αἱ τελευταῖαι σφαῖραι ἠσώχθησαν καὶ οἱ δύο ἐπὶ κίνετες λύκοι ὀπισθοχώρησαν δι' ἁλμάτων ἕως εἰκοσι βημάτων. Ὁ δραπετὴς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ξαναγεμίσῃ τὸν ῥέοδερ. Ἦ ἀγέλη, πολυαριθμότερα, ἐπανήρχετο καὶ ἦδη ὤρμα εἰς καταδιώξιν του... Μετὰ διακόσια βήματα οἱ λύκοι τὸν ἐπλησίασαν τὸσον, ὥστε ἐδάγκαναν τὰ κράπεδα τοῦ ἐπενδύτου του, τὰ σχισμένα τεμάχια τοῦ ὁποῖου ἕμεναν εἰς τὸ στόμα των, καὶ ὁ φυγὰς ἠσθάνετο τὴν φλογεράν των πνοήν. (Ἐπεται συνέχεια)

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ' (Συνέχεια)

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Καὶ οὐτε τὰ κουλουράκια μου!... Αὐτὰ οὐτε λύκος τὰ τρώει οὐτε ἄνθρωπος... Νὰ, δὲν ἐπούλησα οὐτε ἓνα! (Ἐσοκρίπτει τὸ πανεράκι της.)

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Οὐτε ἓνα, καίμένο μου; Ἦμουν βεβαία.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Δηλαδή μόνον ἓνα... ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, ἓνα μωρὸ. Ἦ νταντὰ του τοῦ ἔλεγε: «Ὅχι ἀπ' αὐτὰ!... Εἶνε κακὰ!...» Ἀλλὰ ποῦ νὰ κούσῃ ἐκεῖνο!... Ἀπλῶνε τὰ χεράκια του καὶ ἔκλαττε: «Καὶ ἡ νταντὰ τοῦ ἀγόρασε ἓνα κουλουράκι, «γιατὶ νὰ τὴν ξεφορτάνετα» καθὼς εἶπε.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Δὲν θέλω πιά νὰ βγάλῃ στοὺς δρόμους μετὰ κουλουράκια.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Καὶ γιατί; Ἀφοῦ μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω λιγάκι; Δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Ἐπειτα πρέπει νὰ βγάλω καὶ τὰ λεπτά τοῦ ἐξοδεύσαμε γιὰ τὸ ἀλεύρι, τὴ ζάχαρι καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀδριο θὰ πάω στὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου. Ἐκεῖ πιθανὸν νὰ εὕρω παιδιά πὶδ καλόβολα. Ἐπειτα τὰ κουλουράκια μου εἶνε πολὺ ὠραῖα. Τὰ ἔφτιασα μόνη μου. Πῶς μοσχοβολοῦν! (Τοποθετεῖ τὸ πανεράκι εἰς τὸν μπουφέ.)

Ναί, ναί, νὰ ἰθῆτε ποῦ ἄδριο θὰ εἶμαι τὸ τυχερὸν.

Η ΓΙΑΓΙΑ, κατ' ἰδίαν: — Εὐτυχισμένη ἡλικία!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Καὶ τώρα, θὰ σὰς μαλλώσω. Γιατί ἐργάζεσθε ἀκόμη τέτοια ὄρα; Ἐσοκρίνασθε πιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Μὰ παιδί μου... τὸ βιάζονται αὐτὸ τὸ ἐργόχειρο. (Κατ' ἰδίαν:) Ἄς μὴ τῆς πῶ τίποτε ἄλλο. Περιστὸν νὰ τὴν πικραίνω.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Καὶ τὰ μάτια σας; Δὲν θυμάσθε λοιπὸν εἰς τὰς εἰπε ὅτι ἡ γὰρ τὸς; (Ὁμιλοῦσα ὀλοῦν, βγάζει τὸν κοῦνιὸν της καὶ ἀνάπτει μικρὸν λάμπαν.) Ἐεὶ ζήτω τὸ φῶς!... Ἀλλὰ πάλιν, εἶνε κουραστικὸν, ἔχετε, νὰ κεντᾶ κανεὶς μετὰ φῶς. Ἐλάτε, φθάνει πιά γιὰ σήμερον! (Προσπαθεῖ νὰ τῆς πᾶρῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα της τὸ κέντημα.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, ἀνθισταμένη: — Ὅχι, ὄχι... ἄφισέ το!... ἔχω νὰ τελειώσω ἄκόμη μερικὰς βελονίεσ...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Μοῦ ὑπόσχεσθε τουλάχιστον ὅτι δὲν θὰ ἐργασθῆτε ἀφοῦ εἶμαι;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Τί κρότος εἶνε αὐτός; ΑΝΝΟΥΛΑ, ὡς ἄνω: — Τὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου κάνει ἔτσι.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἄ! τὸ ρολοῖ λοιπὸν τραγανίζει; (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon)

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Νὰ!... (κατ' ἰδίαν:) Ὁ θὰ περιμένω πρώτα νὰ κοιμηθῇ. (Ανατὰ:) Ἔ, δὲν ἐπεινάσε ἀκόμη; ΑΝΝΟΥΛΑ: — Καὶ πολὺ μάλιστα.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ζέστανε λοιπὸν ἐκεῖνη τὴ σούπα, νὰ φαῖμε. (Ἦ Ἄννουλα ἐξέρχεται καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἐπιτίθεται ἐνῶ ἡ γιαγιά, πλησιάζουσα εἰς τὸ φῶς, ξαναχίζει τὸ κέντημα.)

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ἄναψα τὸ γράκι... σὲ μιὰ σιγμοῦλα θὰ ζεσταθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἄς στρώσω τὸ τραπέζι. (Πλησιάζει τὸν μπουφέ, βγάζει τὸ ἀναγκαιότατα καὶ στρώνει γρήγορα-γρήγορα τὸ τραπέζι.) Ἐτελείωσε... Πηγαίνω τώρα νὰ φέρω τὴ σούπα. (Ἐξέρχεται.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, παρακολουθοῦσα τὴν ἐγγογήν της διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: — Εἶνε ζωντῆ, εἶνε εὐθυμῆ... σὰν τὸ πουλάκι... Ὅχι, δὲν θὰ τὴν λυπήσω, δὲν θὰ τὴν κάμω νὰ συμπερισθῇ τὰ βάζαντα μου...

ΑΝΝΟΥΛΑ, ἐπιστρέφει, κρατοῦσα μετὰ τὰ δύο χεῖρα μιαν σουπιέρα: — Ἐτοίμα!... Ὅριστε εἰς τὸ τραπέζι!... Ἦ γιαγιά διαπλῶνει τὸ ἐργόχειρόν της καὶ τὸ ἀφίνει εἰς ἓνα τραπέζι.

ΑΝΝΟΥΛΑ, καθημένη: — Ἔχω μιὰ πείνα ποῦ δὲν σὰς βλέπω! Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι πεινᾷ σὰ λύκος, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀστεῖο γιὰ μιὰ Κοκκινισκουεῖτα.

Η ΓΙΑΓΙΑ, κενόνοι τὴν σούπαν: — Πτωχὸ τραπέζι, παιδάκι μου... ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ὄ, ἄμα πεινᾷ κανεὶς, ὄλα τοῦ φαίνονται ὠραῖα. Ἀκόμη καὶ τὸ ξερὸ φωμί.

(Καθὼς ὀμιλεῖ καὶ τρώγει, ἡ Ἄννουλα σιγῶνται κατὰ τὸσον καὶ κάμνει νεύματα φιλικὰ καὶ μυστηριώδη πρὸς κάποιον ἀόρατον. Εἰς κάθε κίνημα τῆς ἐγγογῆς της, ἡ γιαγιά σηκώνει τὰ μάτια καὶ τὴν κοιτάζει ἐνῶ ἡ Ἄννουλα σπεύδει νὰναλάβῃ τὴν φωνὴν της σάσων, ὡς νὰ εἶχε κάμη καὶ ἀπηγορευμένον.)

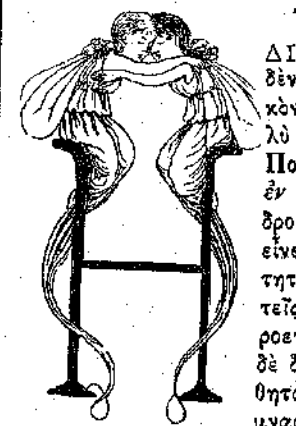
Η ΓΙΑΓΙΑ: — Μὰ τί κεντᾶτε λοιπὸν; ΑΝΝΟΥΛΑ, ἐν ἀμνηχανία: — Τίποτε, γιαγάκα! (Παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι ψιγούλα καὶ τὰ φέρει ὀπίσω της κορυφῆ.)

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Τί κρότος εἶνε αὐτός; ΑΝΝΟΥΛΑ, ὡς ἄνω: — Τὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου κάνει ἔτσι.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἄ! τὸ ρολοῖ λοιπὸν τραγανίζει; (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ

Ἄγαθητοί μου,

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ δὲν εἶνε περιοδικὸν μόνον διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομητὰς της εἶνε σήμερον φοιτηταὶ πρωτοετείς καὶ δευτεροετείς. Ὅσον δὲ διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, οἱ ὁ-

ποῖοι θὰ γίνουσι «ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται» μετὰ ἐν ἡ δύο ἔτη, εἰμφορῶ νὰ εἶπω δὲν αὐτοὶ, μεταξὺ τῶν ἀγοριῶν, ἀποτελοῦν τὴν πλειονοψηφίαν. Δὲν θὰ εἶμαι λοιπὸν «ἔξω τοῦ κύκλου μας» ἐάν σὰς ὀμιλήσω σήμερον διὰ τὰς τελευταίας φοιτητικὰς ταραχὰς.

Οἱ φοιτηταὶ μας ἐξηγήθησαν — εἶνε ἢ καθιερωμένη λέξις, — ἐναντίον τῆς Σουηδικῆς Γυμναστικῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Γυμναστηρίου κ. Ἀρβανίτη. Καὶ τὴν μὲν Σουηδικὴν Γυμναστικὴν ἐκρίναν ὡς πάρα πολὺ παιδικὴν, ἀναξίαν φοιτητῶν, τὸν δὲ κ. Ἀρβανίτην εὕρισκαν πάρα πολὺ ἀσθηρὸν, σκαῖον καὶ ἀπόστομον. Κατὰ τὴν γνώμην μου, καὶ κατὰ τὴν γνώμην ὀλων δοσὸν γνωρίζουν τὰ πράγματα, οἱ φοιτηταὶ εἶχαν ἀδικον καὶ εἰς τὰ δύο. Πρῶτον διότι ἡ Σουηδικὴ Γυμναστικὴ εἶνε παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένη καὶ εἰσηγμένη εἰς πλεῖστα Πανεπιστήμια εὐρωπαϊκά, (εἰς τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν φοιτοῦν «μπαμπέδες») ἢ δὲ σκαῖότητος τοῦ κ. Ἀρβανίτη ἐγκραται εἰς τὸ ὅτι ὁ καλὸς αὐτοῦ γυμναστῆς ἐκτελεῖ εὐόρκως τὸ καθῆκόν του, καὶ δὲν δίδει ἀποδείξεις φοιτήσεως παρά μόνον εἰς ἄσους φοιτοῦν τακτικᾶ εἰς τὸ Γυμναστήριον.

Ἀδιάφορον. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ φοιτηταὶ εἶχαν δίκαιον καὶ εἰς τὰ δύο. Δὲν νομίζετε ὅτι τὸ ἔχασον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μετὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας των; Διότι, πρὶν νὰ κάμουν, ἐτι δήποτε ἄλλο, ἐκνευστάτησαν καὶ μετεχειρίσθησαν βίαια, ἔκτροπα καὶ παράνομα μῆσα. Καὶ ἀφοῦ εἰσώρμησαν ὀσάσωμοι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γυμναστηρίου, καὶ ἐξέσχιζαν τοὺς καταλόγους, καὶ ἔθρυσαν τὰ ἐπιπλά, καὶ τὰ ἔκαμαν ὄλα θάλασσα, ἔπειτα ἐσκέφθησαν νὰποταθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τέλος — (τὸ τέλος αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ ἀρχή;) — εἰς τὸν Πρύταυν τοῦ Πανεπιστημίου. Καὶ ὑπέβαλλαν τότε ἀναφοράς, ψηφίσματα, ὑπομνήματα καὶ

αιτήματα... αδύνατα. Έχτην δηλαδή να παυθή άμεσως από τον Ύπουργόν κ. Αρβανίτης, ενώ ο Ύπουργός κανέν δικαίωμα δεν έχει να παύη τον διευθυντήν του Ακαδημαϊκού Γυμναστηρίου. Πρέπει πρώτα να γνωμοδοτήση εν ανώτερον Έποπτικόν Συμβούλιον. Έζητουν να γίνη ή Γυμναστική από υποχρεωτικής προαιρετική, ενώ τούτο δεν ήμπορει να τό κάμη ούτε ή Πρωτανεία, ούτε ή Σύγκλητος, ούτε το Ύπουργείον, αλλά μόνον ή Βουλή διά νέου Νόμου. Καί τέλος έζητουν να καταργηθή ή Σουηδική Γυμναστική και νάντικατασταθή δι' όπλαστικής, διά τό όπολον έπίσης θα έχρηιάζετο Νόμος.

Τους είπαν ότι αυτά δεν γίνονται άμεσα, τους υπεσχέθησαν ότι θα φροντίσουν, και τους συνεβούλευσαν να ήσυχάσουν, Αλλ' οι φοιτηταί επέμεναν. Καί άρνού παρήλθον αι έορταί των πριγκιπικών γάμων, κατά τας όποιάς κατά ανάγκην ήσύχασαν, ήρχισαν πάλιν τά ίδια και χειρότερα. Έκήρυξαν άπεργίαν (!), έκαμαν ταραχάς, συνεπλάκησαν μεταξύ των, διέκοψον διά τής βίας παραδόσεις, έξετράπησαν εις άποδοκιμασίας εναντίον έφημερίδων και ήπειλήσαν κατάληψιν του Πανεπιστημίου. Έν τω μεταξύ κατέλαβον στρατιωτικώς τό Ανατομείον, όπου θώρισαν και... φρούραρχον. Εύτυχώς πριν είχε καταληφθή τό Πανεπιστήμιον από στρατών... αληθινόν.

Πώς θα έτελειώσαν τά πράγματα, τά όποία ήρχίζαν τόσοσ άσχημα; Κανείς δεν τό ήξευρει, αν ή Κυβέρνησις, υποστηριζόμενη από την Αντιπολίτευσιν, από τον τύπον, και από την κοινωνίαν εν γένει, ή όποία αυτήν την φοράν έκηρύχθη εναντίον των φοιτητών, δεν έλάμβανε τά άστυρότερα μέτρα της. Στρατός άπειστάλη εναντίον των επαναστατών, οι όποιοι ήναγκάσθησαν να έγκαταλείψουν τό φρούριον του Ανατομείου και να διαλυθούν πυροβολούντες εις τον άέρα. Συγχρόνως τό Πανεπιστήμιον εκλείσθη διά δεκαπέντε ήμέρας, με την άπειλήν ότι θα κλείση δι' έξ μήνας. Τέλος ή Σύγκλητος έτιμώρησε τους πρωταίτιους των παραχών δι' άποβολής παντοτεινής ή προσωρινής' εκτός δε τούτου πολλοί έξ αυτών συνελήφθησαν, έπροφυλακίσθησαν και πρόκειται τώρα να δικασθούν εις τό Πλημμελειοδικείον ως συστασιώται.

Όπως ή φοιτητική έξέγερσις καταστάλη και ό Νόμος άνεσυλωθή. Τι έκέρδισαν με τό έκτροπον κίνημά των οι φοιτηταί; Λογαριάσατε καλλίτερα τί έχασαν. Πρώτον ή Σουηδική Γυμναστική μένει ως έχει, και ό κ. Αρβανίτης μένει έπίσης. Δεύτερον, τό Πανεπιστήμιον μένει και αυτό κλειστόν και θα μείνη έως τά μέσα Ιανουαρίου, ένεκα

των έορτών. Με άλλους λόγους ουσιαστικώς, πάει ένα εξάμηνον διά τους φοιτητάς δλους. Τρίτον, από τους πρωταίτιους, άλλοι έχασαν τό μέλλον των διότι άπεβλήθησαν διά παντός και άνεκλητήτως, άλλοι έξημιώθησαν σημαντικά με άποβολήν ενός ή δύο έτών, και όλοι θα περάσουν τον χειμώνα των εις τό Έσθον ή εις τας φυλακάς Συγγρού, εάν δεν περάσουν εκεί μέσα και τό καλοκαίρι των...

Ίδου μία ιστορία πολύ θλιβερά αλλά και πολύ διδακτική δι' όσους εινε ή θα γίνουν αύριον φοιτηταί. Ήθελα να επιμείνω όλίγον εις τό διδάγμα της. Αλλ' έπειδή ή έπιστολή μου θα υπερβείναι τά συνήθη όρια, επιφυλάσσομαι να τό κάμω εις τό προσεχές.

Σας άσπάσονται

ΦΙΛΙΩΝ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(ΠΡΟΣΕΙΚΟΝ ΗΥΠΟΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΚΙΜΩΝΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Τό τραίνον έσταμάτησε. Μήτηρ και υίός έσπευσαν προς τας θύρας των βαγονίων.

— Πού πάς, μαμά; Ο θεός θα έχη βέβαια πρώτη θέσι. Νά, ιδώ εινε πρώτη.

— Όχι, εινε στην τρίτη. Α, δεν τον ζούρεις ακόμη εσύ...

— Και όμως εινε πτωχός από μας.

— Ναι, αλλά καθέννας έχει τά γούστα του και τας ιδέας του. Α, να τος, να τό Ι... Ο Αλέξης Λούδοβιτς!

Πραγματικώς, από ένα βαγόνι τρίτης θέσεως έξήρχετο ένας γέρον ύψηλόσωμος, εύρωτος, με πυκνά άσπρα μαλλιά και μακράν γενειάδα, ή όποία έπιπτεν εις τό στήθος του. Έκόνταεν ιδώ κ' εκεί, και μόλις ειδε την νεάν κυρίαν, τής έτεινε και τά δύο του χέρια.

— Καλημέρα, Μαίρη. Συγγνώμη που ειμαι έτσι καταλερωμένος. Φίλησέ με λοιπόν Ι... Πάντα σου εύμορφη, αλλά γιατί έτσι αδύνατη;... Μπα, αυτός εινε ό κύριος Σάσας;

Ο Σάσας όπισθοχώρησε.

Δεν έπερίμενε να ιδή τέτοιον θεϊον. Ο γέρον έφορούσε βλουζάν πρόστυχην, και ένα μεγάλο επανωφόρον χωριώτικο.

— Δεν με θυμάσαι, δεν με γνωρίζεις; Καθόλου παράξενο! Τήν τελευταία φορά που είχα έλθθ, ή παραμάν σου σκοπίζε ακόμη τή μητήν... Έλπίζω ότι τώρα τό κάμνεις μόνος σου. Αλλά γιατί έτσι ώχρός; Δέ μοιάζεις με χωριωτόπουλο... Πάρε λοιπόν τή βαλίτσα μου.

Ο Σάσας ύπήκουσε μορφάζων, άλλ' άμέσως την άφισε.

— Σας παρακαλώ... πάρτε μου αυτή τή βαλίτσα, ειπεν επιτακτικώς εις ένα σιδηροδρομικόν.

Η βαλίτσα! δεν ήτο ούτε καινούργια ούτε κομψή. Καί ό Σάσας έντρεπέτο να κρατή τέτοιο πράγμα...

Ο θεός του τον εκόνταζε καλά.

— Πώς; ή βαλίτσα σου πέφτει βαρεία; Και όμως δεν ζυγίζει ούτε δέκα όκάδες... Φαίνεται ότι δεν είσαι πολύ δυνατός. Όχι, όχι, εύχαριστώ — ειπε προς τον υπάλληλον, — θα την πάρω μόνος μου.

Η μητέρα του Σάσα εύρέθη στενωχωρημένη. Ήξευρε πολύ καλά ότι ό υίός της δεν ήτο τόσοσ αδύνατος' αλλά, πρώτα πρώτα, ή ένδυμασία του θεϊου του τον ειχε σκανδαλισή, κ' έπειτα, τό κυριώτερον, τον έκαμνε να έντρεπέται και μόνη ή ιδέα, ότι ήμπορούσε να τον ιδή κανείς, αυτόν, ένα Στέτσικην, μ' εκείνην την παληοβαλίτσαν στα χέρια...

Ο θεός του του έρριψεν ακόμη μερικώς ματιές.

— Εινε καλά στην υγεία του; — ήρώτησε την μητέρα του Σάσα άγγλιστί.

— Ναι, αλλά έτσι εινε πάντα του... άπεκριθή εκείνη με παράπονον.

— Μήπως δεν εινε έξυπνος;

— Άπεναντίας... αλλά εινε μονάκριβος και τον έχάιδεφα. Αν ήμεθα πτωχοί, βεβαίως δεν θα ήταν έτσι γι' αυτό σέ παρεκάλεσα να έλθης.

— Ναι, ναί. Μην πικραίνεσαι λοιπόν, θα τον διορθώσωμε.

Τήν στιγμήν εκείνην, ό Κολοβός ένόμισεν ότι ήτο πλέον ώρα να παρουσιασθή και αυτός. Έγαύγισε δύο φορές με μεγάλην εύγένειαν, και έχωσε την μύτην του εις τό χέρι του γέροντος.

— Δικώς σας εινε ό σκύλος; ήρώτησεν ό θεός.

— Μάλιστα... Τόνομά του εινε Λόρδος, μα τον φωνάζουμε πάντα Κολοβό.

— Καλημέρα, Κολοβό. Χαίρω πολύ γιά τί γνωριμία... Έγώ αγαπώ πολύ τά σκυλιά. Α τί εύμορφη γούνα!

Ο Κολοβός, ένθαρσυνθείς από την φιλικωτάτην αυτήν δεξίωσιν, έσηκώθη εις τά πσινα πόδια και έγλυψε τό πρόσωπον του νέου του φίλου.

— Α, όχι δά! όχι δά Ι... Δεν μ' άρσούν και τόσοσ πολλά χάδια Ι... Κάτω! Είσαι καλός σκύλος.

Ο Κολοβός, υπερήφανος διά την επιτυχίαν του, ήθέλησε να κάμη την ίδιαν εκπληξιν και εις τον Σάσαν.

— Σούζο! τον διέταξε τότε αυτός.

Χαίρε ώραία έλευθερία! Ο Λόρδος, ό επιλεγόμενος Κολοβός, έσηκώθη άμέσως εις τά πσινα του και έτεινε τά εμπροσθίνα του προς τον Σάσαν.

— Άλλο και αυτό Ι! — Έλεγαν τά μάτια του, μισοσκεπασμένα από τά μακρὰ μαύρα μαλλιά του. Ο κόσμος στέκεται και με κυτάζει σαν να ήμουν κανέννας καληάτσος. Τι έξευτελισμός!

Οί επιδάται τρώντι τον έβλεπαν από τας θυρίδας των βαγονίων κ' έγελούσαν. Ένα παιδί του έρριψε μισό κουλουράκι. Ο Κολοβός τό εύχαρίστησε με ύγρον βλέμμα, σείων τό άκρον τής ουρίτσας του. Αλλά την ίδιαν στιγμήν συνέβη κάτι άπρόοπτον. Από μακράν επανουσιάσθη ένας άλλος σκύλος... Είδε τό κουλουράκι και ή ουρά του έλαβε στάσιιν επιθετικήν, ανωρόθη. Ο Κολοβός έξγαλεν ένα θρηνώδη γρυλισμόν και προσεπάθησε να πλησιάση τό κουλουράκι, χοροπηδών με τά δύο. Αλλά πού!

Πολύ άσχημη ώρα, μα την αλήθειαν, διάλεξε ό κύριός μου διά να δείξη τις χάρες μου Ι... έσκέπτετο.

Ο θεός πλέον ήξευρει τί θα συνέβαινε, όταν, πολύ επικαίρως, έφεραν τας άποσκευάς του Αλέξη Λούδοβιτς. Καί ό Κολοβός, έπωφελούμενος του συναισθημού, έπρόβηθε ναρκάξη τό κουλουράκι, σκεδόν από τό στόμα του άλλου σκύλου, και να τό καταβροχθείς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο Σάσας

Ο Σάσας δεν άντελήθηθ διάλου, ότι καθ' όλην την διάρκειαν του προγεύματος, ό θεός του τον έξήταζε προσεκτικώς. Ο γέρον τω υπέβαλλεν έρωτήσεις τόσοσ επιτηδείως, ώστε έντός δύο ώρών έγνώριζε τας ιδέας του, τας κλίσεις του και τά περι του μέλλοντος σχέδια του, ως να ειχε ζήση με τό παιδί όλόκληρά χρόνια.

— Και ποιος ήμπούσε να γίνη φίλος μου εις τό σχολείον; — απελογείτο ό Σάσας. — Στην τάξη μου δεν ήταν παρά πτωχόπαιδα, που έγύριζαν τούς δρόμους με τρούπια πανταλόνια και με μπαλωμένα πατά...

Δύο μόνον φίλους είχα: τον πρίγκηπα Σελέτσικη και τον Όγκαρέφ' τώρα και οι δύο εινε στην Πετρούπολι.

— Όστε δεν έχεις κανένα φίλον;

— Πέρου είχα ένα παιδαγωγό, που μου άρεσε πολύ, αλλά ή μαμά έλεγε πως ήμουν πολύ μεγάλος γιά να έχω παιδαγωγό... Η αλήθεια εινε πως δεν τον αγαπούσε. Ημεθα όμως φίλοι...

— Και πολύ μάλιστα, — ειπεν ή μητέρα — ήτον ένας χαμένος, με παράξενες ιδέες, και έξασκούσε μεγάλην επίρροην επί του Σάσα.

— Πώς περνάς λοιπόν την ήμέρα σου;

— Νά, γυμνάζω τον Κολοβό, κάμνω σκοποβολή...

— Πηγαίνεις στο κυνήγι;

— Πηγαίνεις στο κυνήγι;

— Πηγαίνεις στο κυνήγι;

— Πηγαίνεις στο κυνήγι;

— Πηγαίνεις στο κυνήγι;

— Όχι' αλλά εις τον κήπό μας έχει πληθος πουλιά.

— Πώς; κυνηγές τά κακόμοιρα τά σπουργίτια και τες καρδερίνες;

— Χθές έσκότωσα και περιστέρια.

— Γιατί δεν τον στέλνεις στα χωριά, Μαίρη;

— Τον στέλνω, αλλά δεν πηγαίνει. Οι χωριώτες του φαίνονται πολύ πρόστουοι και οι χωριώτισες βρωμερές.

Τήν στιγμήν εκείνην ό Σάσας έκτόπησε τό κουδούνι. Ένας ύπηρέτης επανουσιάσθη.

— Φέρε μου, σέ παρακαλώ, ένα μαντύλι. — τω είπεν ό Σάσας.

— Και δεν μπορείς να πάς να τό πάρης μόνος σου; ήρώτησεν ό θεός.

— Αλλά τότε τί θα έχρησίμευαν οι

«Ο Σάσας όπισθοχώρησε...» (Σελ. 20, στ. β')

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Από τας χιλιάδας των φίλων μου, όλίγους και όλίγας μόνον γνωρίζω προσωπικώς. Εινε έκεινοι που έχω την εύτυχίαν να τους βλέπω εις τό γραφείον μου, και έκεινοι οι όποιοι βραβεύονται και μου στέλλουν την φωτογραφίαν των. Έγώ όμως ήθελα να τους γνωρίσω δλους, να ιδώ πως εινε, τί μοίτρα έχουν... Αλλά πως; Να τους προσκαλέσω εις τό Γραφείον μου; Θα έλθουν μόνον οι εν Αθήναις και τό πολλοί οι εν Πειραιεί. Οι άλλοι, που εινε και οι περισσότεροι, θα ήθελαν τό άσρόστατον του Ζέππελιν, καθώς μου έγραφε προχθές κ' ένας φίλος μου. Να τους παρακαλέσω να μου στείλουν όλοι την φωτογραφίαν των; Δεν θα ήτο άσχημη ιδέα. Αλλά και ή φωτογραφία θέλει έξοδα και φασαρίαν, και έπειτα αυτός δεν μου φαίνεται ό καλλίτερος τρόπος διά να γνωρίση κανείς τον άλλον όπως εινε. Διότι, καθώς ζούρετε, ή φωτογραφία πότε κολακάει και πότε άδικεί, σκεδόν δε πάντοτε εινε σοβαρά, ψυχρά και άνεμφραστος...

Εσκέπθην λοιπόν να προκηρξώ αυτόν τον διαγωνισμόν και να προσκαλέσω όλους μου τους φίλους και τας φίλας, εις έξοδον ζωγραφικόν εις όχι, και εις τούς γνωρίζω εις μου εινε άγνωστοι, να ζωγραφίσουν τό πρόσωπόν των αυτοί οι ίδιοι από τον καθέπτην, και να μου τό στείλουν. Με άλλους λόγους ζητώ μίαν αυτοπροσωπογραφίαν, όπως ειμπορει καθέννας και όπως έβουει.

Νομίζω ότι δεν όσες ζητώ κανένα δύσκολον πράγμα. Θα πάρετε απλάως ένα καθρέπτην, όλίγον άσπρον χαρτί, μίαν πένναν και μαύρον μελάνι κινόν, (τό πολύ-πολύ σικινόν μελάνι ή οσίπιαν, διότι τά μολύβια και τά χρώματα άπαγορεύονται,) και θάντηράψετε όπως-όπως τό πρόσωπόν σας που θα τό βλέπετε άντίκρου εις τον καθρέπτην.

Όσοι νομίζουν ότι έχουν χαρακτηριστικήν κατατομήν και θέλουν νατό ζωγραφίσουν εν κατατομή (en profil), ειμπορούν να πάρουν από τούς τριπλοθς καθρέπτας — τούς ζούρετε — οι όποιοι δείχνουν και την κατατομήν.

Αλλ' ειτε en face, ειτε en profil γίνη τό σχέδιον, πρέπει να εινε πάντοτε απλόγραμμον, χωρίς πολλές σιμάς, να πλησιάζη δε μάλλον προς την γελοιογραφίαν παρά προς την σοβαράν προσωπογραφίαν. Έννοείται ότι όσοι δεν εξεύρουν ζωγραφικην, άσφαλώς θα κάμουν μίαν άστυροτάτην γελοιογραφίαν. Αλλά τόσοσ το καλλίτερον! Ας μη διατάσουν λοιπόν καθόλου να μου στείλουν τό έργον των, ότι δήποτε και αν εινε.

Έννοείται, ότι εις τον διαγωνισμόν αυτόν θα λάθουν μέρος μόνον όσοι και όσοι έχουν ήδη ψευδώνυμον εγκακρίμενον διά τό 1908, ή θα λάθουν τοιοδτω μέχρι τής ήμέρας που θα μου στείλουν την αυτοπροσωπογραφίαν των.

Δέχομαι αυτοπροσωπογραφίας μέχρι τέλους Ιανουαρίου τό βραδυτέρον.

Τό σχέδιον πρέπει να εινε μικρού σχήματος, ώστε να χωρή άντίλοπον μέσα εις κοινόν φακέλλον έπιστολής. Σχέδια μεγαλυτέρου σχήματος δεν θα ληφθούν ότι δήσει. Κάθε σχέδιον πρέπει να εινε υπογεγραμμένον ως εξής: Εις μάν την προσοχήν δφιν,

Η νεκρική σιγή του *'Ονειροκόλου* της Δόξης μη δημοσιεύσαντος, πρὸς συγκάλυψιν γυμνοτήτος του, κατάλογον υποστηρίζοντων αὐτὸν, διετρέψατε τίς θέλει νικήσει ἐν Δημοφθέρματι. *'Ομοίως*, ἵνα ἐκλίπη καὶ τὸ ἔσχατον ἰχθύριον ἀμφιβολίας, διακηρύττοντες ὅτι χάριν τοῦ ἀνεπίκτου κάλλους τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸν ψευδώνυμων, θέλει ἐπικρατήσῃ ἅπας ἀνεξαιρέτως ὁ ἡμέτερος συνδικαμὸς καὶ οὐδὲς ἀπολύτως τῶν ἀκαλαισθητῶν ἀντιπάλων θέλει διασωθῆ, καταθέτομεν τῇ ἀδιαπλάσει δραχμὰς ἑκατὸν, προκαλοῦντες πάντα ἀντιφρονούντα, ἐν ὑπάρξει, νὰ στοιχηματίσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Οἱ ἀποδεχόμενοι γνωστοποιήσατοσαν τοῦτο δι' ἀγγελίας, προκαταβάλλοντες ἅμα τῇ ἀδιαπλάσει οὐρανὸς ποσὸν βούλονται, μέχρι τοῦ ὑφ' ἡμῶν καταθετομένου. Ταῦτα χάριν τῶν ἐπιδικούντων βραβεῖων ψηφίζοντες. — Δόξης τοῦ *'Απίρου*, *'Υγιος* τῆς *'Ελευθερίας*. (H, 53)

ΥΠΕΡΠΑΤΡΙΔΙΚΟΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΑΣΜΟΣ

ΘΕΟΚΛΕΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ	<i>'Αθηνῶν</i>
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ	<i>Χανίων</i>
ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ	<i>Μουσολογίου</i>
ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ	<i>'Αθηνῶν</i>
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ	<i>'Αλεξανδρείας</i>
ΚΥΑΡΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ	<i>Δημητσάνης</i>
ΕΒΡΟΜΑΡΤΥΣ	<i>'Αθηνῶν</i>
ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ	<i>Μεσσήνης</i>
ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ	<i>'Αθηνῶν</i>
ΑΝΘΙΣΙΑΤΙΚΟ ΚΟΥΤΟΥΔΙ	<i>'Αθηνῶν</i>

(H, 50)

Ολοι ἄσπρο στὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον *'Εδωνῶν* *'Ιδεώδης*. — *Μαρμαρωμένος Βασιλιάς*.

ΖΗΤΩ Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

'Αγαπητοὶ Συνδελφοί

'Επιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τοῦ Δημοφθέρματος σκοποῦ δηλοῦμεν ἐπίσημος οἱ ὑπογεγραμμένοι *δικηνοὶ δεκαῖς* ὅτι θέλομεν ἀσπίσαι πάντες πανηγυρικῶς τὰ *ἀνίσπλα ποιημάτων ὑψηλῶν καὶ παραστάσεων ποιητικῶν* κάτωθι ψευδώνυμα, ἅπερ, ἐν πλήρει πεποιθήσει ὅτι θέλουσιν ἀποτελέσει τὸ πρότυπον *ψηφοδέλιον*, ἀναγράφουμ ἐνταῦθα, οὕτως ὅσπερ πᾶς ἐπιδικῶν βραβεῖον ψηφίζοντων, τὴν τάξιν αὐτῶν μόνον μεταβάλλων, κατὰ τὴν καλαισθησίαν του, νὰ ἐπιτόχη ἀκριβῶς τοῦ προτύπου.

Τὰ ἐπαξίως τῆς ἑξαρετικῆς ὠραιότητος αὐτῶν ὑποστηρικθῆσθαι ψευδώνυμα ἔσονται τάδε :

- ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ**
- ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ**
- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ**
- ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ**
- ΔΕΥΚΟΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ**
- ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ**
- ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ**
- ΥΠΕΡ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**
- ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ**

'Αναγράφουμ ὡς ὑφ' ἡμῶν ὑποστηρικθῆσθαι ἑνὴν ψευδώνυμα, καθόσον σεβόμενοι τὴν πανηγυρικῶς ἐκδηλωθῆσαν θέλησιν πα-

λῶν ἀνεξαρτήτων ψηφοφόρων, θέλομεν συμπληρώσει τὴν ὑπολειπούμενην θέσιν τῶν ἡμετέρων ψηφοδεστίων ψηφίζοντες τὸ ὑπὲρ πάντων ἔποψιν ἀντάξιον τῶν ἀνωτέρω ψευδώνυμων

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

'Επιβίβεται παντὶ κεκτημένῳ τὴν αἰσθησίν τοῦ καλοῦ τὸ *κοσμημα πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνωτέρω δεκά ὑπερόχων ψευδώνυμων*, ἅπερ ὑποδεικνύομεν, οὐδαμῶς ἐξισογντες ὅπως ἐπιβάλομεν τὴν θέλησιν ἡμῶν, ἀλλ' ἁπλῶς ἵνα καταγράψωσι καὶ οἱ ἄλλοι ἐξαλογῆς τίνα ψευδώνυμα θέλει ἀσπίσαι τὸ ἡμῶν τῶν ψηφοφόρων, τοιούτοτρόπως δέ, ἀσπρίζοντες καὶ οὗτοι ταῦτα, *μὴ παρασθῶνται ὑπὸ τῶν παραπλανητικῶν ἐκείνων ἐνίων ἀκαλαισθητῶν, ἐκ νεγοδοξίας καὶ ἔπην διαγλωσσίου ἐλατηρίου ἐνεργοπολιόντων τὴν δόξαν τῆς βραβεύσεως καὶ ματαιούντων διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν τῶν καλαισθητικῶν τοῦ Δημοφθέρματος σκοπῶν.*

ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

'Αγριοπερίστερο, Αἰγυῖς, Αἰθερία Ψυχή, Αἰμιλία Εἰμαρμένη, Ἀκαμαντίς, Ἀλεξίσις, Ἀμαζῶν, Ἀνακατοσίρα, Ἀνδρομάχη, Ἀνεμοστρόβιλος, Ἀνθισμένη, Ἀμυγδαλιά, Ἀνεμόμυλος, Ἄνθος τῆς Δόξης, Ἄνθος τῶν Δευμόνων, Ἀνθούσα Νεότης, Ἀντίβας Καρχηδόνιος, Ἀνόητο Κορίτσι, Ἀντιγόνη, Ἀντιοχίς, Ἀποθηκάριος, Ἀπόλλων, Ἀργεῖος Ἐρμῆς, Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Ἀριεὺς, Ἀριστοκράτης, Ἀριστοῦχος Ἀρσενικός, Ἀρχιναύαρχος Ἐυθυμιάδης, Ἀρχοντοκρασίτης, Ἀστροπόγγιαννος, Ἄστρον τῆς Ἀβύθου, Ἄστρος, Ἄστρομητος Δέων, Αὐτόνομος, Βάκχη, Βαρθολομαίουτοπος, Βασιλεὺς τῶν Κυμάτων, Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων, Βιβλιοθηκῆριος, Βλαχοδήμαρχος, Βοιηθίς, Βοσκοπούλα, Βουλήροχόντος, Γαλανομάτα, Γαρυβάδης, Γενναῖα Καρδιά, Γεροντοπαλληκῆρο, Γοργοπόταμος, Δάμων, Δεκαπενταετής Διδάσκαλος, Διαβολάκος, Διάβολος Ἐσπερινός, Δόξα, Δοκίμοσα τῶν Σαλῶνων, Ἐκάβη, Ἐλένη, Ἐλεντίτσα, Ἑλληνική Αἴγλη, Ἑλληνική Γλώσσα, Ἑλληνίς, Ἑλλην Μετανάστῃς, Ἑλληποσύμβουλον, Ἑμπνευσμένη Καλλιτέχνης, Ἐνδοξος Ἑλλάς, Ἐνοσίχθων Ποσειδῶν, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, Ἐξηγταβελῶνης, Ἐρνάνης, Ἐσπερία Ἄθρα, Ἐυγενὲς Ἰδωνικῶν, Ἐυγενὲς Φυσιογονμία, Ἐυέλπις Μακεδῶν, Ἐδρὸ Μάτωπον, Ζήνων Κτιεὺς, Ζήτω ἡ Ἐνωσις, Ζουλοῦ, Ζουλομανδύας, Ἡλέτρα, Ἡλιος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡρακλείδης, Ἡρακλῆς Μαινόμενος, Θεωμάστις Ἡρόων, Θεμιστοκλής, Θεσεύς, Ἰανός, Ἰδεώδης Καλλονῆ, Ἰδιότροπος Ἐανθοῦλα, Ἰκεῖτις, Ἰνδοκίς Ἀνθός, Ἰσοτερπὲς Ἄστυ, Τοχέαιρα, Ἰπποκένταυρος, Ἰπτόλυτος, Ἰσημνίη, Ἰργενεία ἐν Αὐλίδι, Ἰργενεία ἐν Ταύροις, Ἴον, Καβαλλερία Ρουστικῶνα, Καραβοισαμισμένος, Καρδία Μουσικῆς, Καρολομάγγος, Καρπουζόφλουδα, Καταλαβαρόδερκος, Κεκορπὲς, Κίρκη, Κοινομητοσύνη, Κοκκινοσκουφίτσα, Κολοκυνθόσπορος, Κόμησσα τῆς Φουλλανδίας, Κοκκοποδαρούσος, Κόρη τῶν Κυμάτων, Κορδόναρος, Κορδοναροθύμαρος, Κοσμοχελισιά, Κοκκινοναροθυμένη, Κουτσοφλέβαρος, Κουφιοκεφαλῆκη, Κρητικὴ Ἑλλίς, Κρητιοπούλα, Κρυφοδαγωνιάρη, Κρύλων, Κυριακῶν Ἄνθος, Κύριδος Ἐργος, Λαρκιακάτης, Λάτρεϊς τῆς Φύσεως, Λεϊγιόν, Λεοντοκαρδοπαλληκῆρο, Λεπτοκαμωμένη, Λαοβιακῶν Ἄνθος, Λευκὴ Φουστανέλλα, Λυκιδεὺς, Λωτοφάγος, Μαγεμένη Ἀκροθαλασσία, Μαραμμένη Καμέλια, Μαραμμένη Νεότης, Μέλλον Γεωπόνος, Μήδεια, Μικρὸς Κύριος, Μισοκακόμοιρος, Μοῦσα Ἠερὸς, Μουσηγῆτης Ἀπόλλων, Μπουλντόκ, Ναξιώτικη Μυθῆσρα,

Ναυαγὸς τοῦ Φαλήρου, Ναυαρχος Νέλσον, Ναυτόταις τῆς Νίκης, Νεφελοκοκκιγία, Νίκη, Νικολάου, Ξανθὸ Μοσασμὲ, Ξανθὸ Διαβολάκι, Ξανθομαλλοῦσα, Ξεκουτισμένος, Ξενιτεμένη Σιωπὴς, Ξενιτεμένο Ἑλληνοπούλο, Ὄασίς ἐν Ἐρμῆμ, Ὄδοτογλύφισ, Οὐλίς, Ὀνειρον τῆς Κύπρου, Ὀρέστης, Παιονίς, Πανδιονίς, Παρσωνέβελος, Πατατράχ, Περιοτεράκι Ἰθάκης, Περσεύς, Πιθηκάνδρωπος, Ποδάκης Ἀχιλλεύς, Ποιμενίς Μυρτά, Πολυθέληγος Νεότης, Ποντικόνριτσα, Προσφιλις Ἀνάμνησις, Πρωταγωνίστρια, Πρωτεύς, Πτωχὴ Κάλυβη, Πυγολαμίς, Πυλάδης, Πυρῆλις, Ρήσος, Ροδία, Σαλμανασάρ, Σαρανταπεντατόρηξ, Σαρανταποδαρούσα, Σθενέβια, Σπίγιο Μονάχο, Σταλακτίτης, Σταυρὸς ἡ Νίκη, Ταπεινὸς Μενεξῆς, Τομκογύφισσα, Τσιγγάνα, Τσιροπούλι, Τρεμοσβῆνον Ἄστει, Τρεχυγορευόπουλος, Τριεσνδόξος Κρήτη, Τρισκατάρατος, Τριφῆς, Τυρταῖος, Φιλελεύθερος, Φίλη τῶν Ἀνθέων, Φιλομήλα, Φοίνισσα, Φουκοσίσις, Φουσκοθαλασσία, Φραγκοστάφυλο, Φωνηεντόλιπον, Χάμωα, Χιονομένη Περιστερά, Χρυσόμαλλος Πειρατίς, Χρυσόπτερον Ὀνειρον, Ψευδωνυμοθήρας, Ψηλοκακλαδοῦρα, Ψωμίσι, Ψωμία Ἀπείρανθος, Ψωμίσι. [H—52].

ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΑΣΜΟΣ

'Αποφθόνιος περιττὰς φαρμακονικῶς δηλώσεις... δημοσιεύομεν ἑλάς ψευδώνυμα ὑποψηφίον α' Ἰαπωνικοῦ κόμματος, ζητούντες δικαιοτάτα Ψήφους καλαισθητῶν συναδέλφων.

1. ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ
 2. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝ
 3. ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
 4. ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
 5. ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
 6. ΕΘΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
 7. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΙΦΟΣ
 8. ΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ
 9. ΥΠΕΡΦΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣ
 10. ΧΡΥΣΟΚΟΜΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ
- 'Αρχηγός: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ*

Παναγιωτισμός !!! Ψηφίσιτε ὅλοι κορδῶν τοῖς ἀθέατα Ἰαπωνέζους. Παναγιωτισμός !!! — Μπαλωμένη Φοραρούλα, Ἄγγελος τῆς Νίκης, Σωριανὴ Ναυτοπούλα, Πτερόσσα Ἑλλίς, Ἑλληνική Ἰδέα, Πλακτικὸς Σπιτόθηρ, Ἀσπροκματόσσα Θάλασσα, Χρυσόπτερος Δούσις, Φαληρικὴ Ἀκτὴ, Γαλέξιος Οὐρανός, Φιλελεύθερα Μακεδονοπούλα, Σαρδανάπαλος, Μικροφίλις, Μαθαλομυθῆριμος, Ὀπασίσις Παρδείσου, Νιτρικῶν Ὄξύ, Βικηδόλις Ἀπόλλων, Ἀντίθεσις, Ἀριστομάτης, Ἀριστοτέλης, Ροζηκὸς Ἠέρτος, Σελίραμις, Μαρτίνη, Ἀλφὸς Κρόμμερ. (H, 58)

Ἄγρυπτα Βασιλοῦσι, πότμος φορὸς τὴν ἡμέρα προσκομῆ; τὸ ἀγαπᾶ τοῦ Μουχάμετ Ἀλη; — Χωίταρα! χρόνια πολλὰ. — *Πλωγοκουτάλα*, ὑποψήφιος κανονίτης α' Ὠραίας Χίου. (H, 61)

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (H, 41)

Μὲς τὴν παραβῆλη τὴν ἐλεγοικὴν ἔρχομαι μὴ ψῆφο καὶ ἐγὼ ζητῶν γὰ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν.
ΤΟ ΑΠΟΚΕΝΤΑΤΙΚΟΝ — ΕΤΕΡΗΣ ΔΙΑΚΟΝ